

И тъй, както му е редъ,
ги подкараха напредъ.

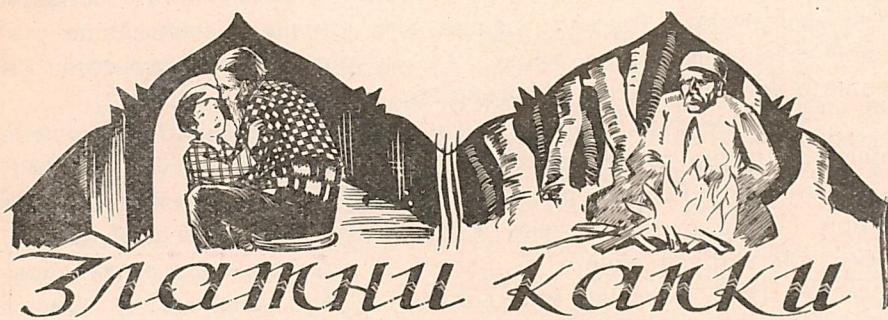
*

Цѣло село се научи,
и на селския мегданъ
тѣ видѣха едро куче,
а до него Крачуланъ.
И започнаха тогазъ
да се смѣятъ тѣ на гласъ,

а едно момченце съ пржка
Крачуланъ отдире рѣчка,
друго съ круша го замѣри,
трето сѣнката му мѣри.
Обкрѣжени отъ децата,
тѣ се спрѣха въ общината.

(Следва въ кн. 6)

Славчо Красински.

Денътъ бѣше влаженъ и студенъ. Скрѣстъ крака предъ огнището, дѣдо Смиленъ хвѣргаше сухи лозови кютючета и пржки и слушаше неразгадаемата приказка на огъня. Сини, морави и жълти пламъчета излитаха отъ огъня и чезнѣха около черната опушена верига, която сякашъ имъ показваше пѫтя нагоре. А следъ тѣхъ оставаше за малко жива жаръ, за да премине скоро въ мека сива пепель.

Като гледаше огъня, много и богати мисли летѣха изъ главата на стария, и унесенъ по тѣхъ той се сепна едва, когато две хладни малки рѣзци го прѣгърнаха за шията изотзадъ и неочеквано звѣнливъ и галенъ гласъ му извика:

— Дѣдко!

— Чедо! — се обади дѣдо Смиленъ, като подражаваше, безъ да иска, мекотата и гальовността на детски гласъ.

— Какъ си влѣзълъ, та не те чухъ, Мирчо?

— Като вѣтъръ тичахъ, и блъснахъ вратата, и се метнахъ на тебе, но ти вратата не чу? Защо не я чу, дѣдо?

— Защото се бѣхъ загледалъ и заслушалъ въ огъня, дѣдовото, — отговори стариятъ и намѣсти на ската си своето пѣрнато внуче.

Главицата на детето дойде до устата на дѣдото, и той неволно я цѣлуна, и стриганата коса на детето му дѣхна на козината на малъко сѣрненце.